

EXTRA BALL

Ποταμόπλοια/9

Γιάννης Βαλτής
EXTRA BALL

© 2016, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Γιάννης Βαλτής

Επιμέλεια: Δημήτρης Παπακώστας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271, fax 210 7254629

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-070-0

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, κλητός και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κωρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΛΤΗΣ

EXTRA BALL

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2016

«Δε γαμίεςαι, ρε μαλάκα; Άμα το θες χωρίς μεράκι,
να βρεις άλλον να σου φτιάξει το φέρετρο».

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Νοσταλγία	11	/	52 χρόνια	13	/	Μίκαελ	17
Φοβόμουν	25	/	Ακόμα ζεις, ρε;	27			
Πάρ' το αλλιώς	35	/	Μυτιλήνη	41			
Η επέτειος του ΝΑΙ	45	/	Η Χάλτσκα	49			
Η Ζήγκυ	65	/	Ο Ρώσος	69	/	Hotel Fortuna	73
Γαστρογραφίνη	79	/	GIF	85	/	Φραντσίσκα	87
Ο κύριος Τσέλζικ	93	/	Πουλάκια μου	97			
Βαλεντίνος	121	/	Η ιστορία του Γιωργάκη	127			
Έξαλλος	133	/	Ο Καζαντζίδης	141			
Οι μπογιατζήδες	145	/	Ζωικό βασίλειο	161			
Με φώναξε	165	/	Βουρβουρού	169			
Παραθεριστές	171	/	Φάτε σκάστε	173			
Δυο κόσμοι	183						

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τρία χρόνια μετά.
Νοέμβρης.

Περιφερειακή οδός Μηχανιώνας - Πλαγιαρίου, στην κορυφογραμμή των λόφων, δεξιά Επανωμή, αριστερά Περαιά.

Ηλιόλουστα και ζεστά πίσω απ' το τζάμι.

Συνοδηγός στον Παναγιώτη, για δειγματισμό τσίπουρων σε υποψήφιο πελάτη στην Καλαμαριά. Λαγοκοιμάμαι.

Περιφερειακή οδός Έσσην - Έσσην Βέρντεν, στην κορυφογραμμή των λόφων, δεξιά η Κλινική, αριστερά μια φάρμα.

Ηλιόλουστα και ζεστά πίσω απ' το τζάμι.

Συνοδηγός σε Αφγανό ταξιτζή, για την εγχείρηση στον πνεύμονα, στο νοσοκομείο.

Λαγοκοιμάμαι.

Νοσταλγία.

52 ΧΡΟΝΙΑ

Ελληνικές σημαίες

Βαρκούλες

Ο Βότσης

Λευκός Πύργος

Σιντριβάνι

Ζωολογικός κήπος, τσακαλίλα, τοςτ

Παγοπώλης, γαλατάς, πετρογκάζ, θυρωρός

Μαμά, γαϊλιά, μαλλί της γριάς, παρέλαση, ΔΕΘ, εκδρομές

Περαία, Μπαχτσέ, Αγία Τριάδα, Ιουλία, λουκουμάς,

τηγανητές πατάτες, ΑΧΕΠΑ

Πέθανε ο μπαμπάς

Επιστράτευση

Καραμανλής, Ζισκάρ, Γαρουφαλιάς

Πατίνια, μήλα, τζαμί, ποδόσφαιρο, Monopoly, φυσο-

κάλυμα, φαγουρόσκονη, γερμανικά

Σέικ, μπλουζ, διαδηλώσεις, τρίχες, μασχάλες, αμπέ-

χονα, μπανιστήρι, βυζιά, μαλακία, δίαιτα

Η Ωραία, ο Τάφος, ο Μουτάφης, γκόμενες, Ρήγας,

Marlboro

Μαμά, Ελενιώ, Πηνελόπη, Μόσχα, μπλουτζίν, μαστί-

χες, νάιλον κάλτσες

Σεισμοί, ΝΙΚΟΣ, Λύκειο, ψαροντούφεκο, Σκύρος, σαργοί
 Δόμνα, Καφετζίδης, μπιφτέκι, πάπρικα, ρετσίνα, Ροτό-
 ντα, αντάρτικα, φεστιβάλ νεολαίας
 Αίαντας Νοβετσέντο, Ριβολί Φράουλες και Αίμα
 Έρωτας, παρθενιά, disco, Paco Rabanne, μοχέρ, Charly,
 Μπουκόφσκι, Πιέρο, Γρανίτα από λεμόνι, τσόντες, εμε-
 τοί, drive in
 Σπύρος, Κίκη, Αριάννα, Φρόσω, πίπες, Σαντέ. Σταύ-
 ρος, Ηρακλής, Μπανάλ. Δον Κιχώτης, Λούκυ Λουκ,
 Μπερλίν, Ανατολή, Σελήνη, Θερμαϊκός, Αχίλλειο,
 Ματζέστικ, Βαβέλ, Αντί, Αμφί, The man who sold
 the world
 Μπίρες, Alexander, Tequila Sunrise, Ballantine's, B52,
 Baileys, Σαντέ σκέτο, Zippo
 Dylan, JJ Cale, Van Morrison, Cream, Pink Floyd,
 Moody Blues, Rolling Stones, Θεοδωράκης, Σαββό-
 πουλος, Σαμποτάζ
 Κουρδιστό πορτοκάλι, Λάμψη, Τραβόλτα, Bowie, Eno,
 Technics, AKG, Lencoclean
 Όλυμπος Νάουσα, σνίτσελ, συκωτάκια πουλιών, μελι-
 τζανοσαλάτα
 Εξισώσεις, συναρτήσεις, αντιδράσεις, pH, ροπή, Watt,
 πανελλήνιες, Parker
 Κοσμάς, Snoopy, Goody's, Ρωμιός, Surbex T, Dico-
 did Cardiazol
 Lacoste, Κατρακαλίδης, CP Company, Clarks, Sebago,
 American Optical, Lee, Levi's, Ronson, Camel άφιλ-
 τρο

Τζιν τόνικ, φραπέ, surf, ήλιος, τσαπαρί, χορός, νησιά,
 καμάκι
 Zenith, σκοτεινός θάλαμος, Agfa, Ilford, Kodachrome,
 Cibachrome, πανεπιστήμια, αιτήσεις
 Βερολίνο, KLM, drugs, βία, τρόμος
 Κολωνία, Lufthansa, μοναξιά, κλάμα, Ολυμπιακή, δια-
 κοπές
 Alamo, Amnesia, Άκροπολ, Basement, House Mobil,
 Έξαψη, Άκρη, τυροπιτάκια, καντίνες
 Προδοσία, πόνος, απόγνωση, απομόνωση
 Άαχεν, Μόναχο, Βόννη, Die Falle, Die Kerze
 Άριστα, πτυχίο, ιππασία, σχέση, δουλειά, λεφτά,
 νοσταλγία, μετοικεσία, Σαράντα Εκκλησιές
 Πέθανε ο Τοττός
 Μπουτάρης, Σαντορίνη, Νάουσα, Γουμένισσα, slides,
 εργασία, φιλοδοξία, γάμος
 Γεννήθηκε ο Δημήτρης
 Πέθανε ο Σπύρος, η γιαγιά, οι θείοι, οι θείες
 Στρατός, Περαία, Λακκιά, σπίτι
 Γεννήθηκε η Στεφανία
 Μαστορέματα, δουλειά, διάρρηξη, λαδώματα, ΠΑΣΟΚ,
 γνωριμίες, πάθος, χωρισμός
 Πέθανε η Ute
 Image Company, Μαρία, Τάσσα, Διονυσία, Petra,
 Balloon, Έλσα, Χριστίνα
 Κέντρο, φασαρία, επιτυχίες, σεξ, αλκοόλ, κέρδος, αντα-
 γωνισμός, αγωνία, άγχος, κρίσεις πανικού, Βελισσαρίου,
 πάρτι, πουτάνες

Βιομήχανοι, βιοτέχνες, Cayenne, μπουζούκια, μετοχές,
 Armani, ΚΛΙΚ, iPhone, πισίνες, Diesel, Camper
 Ταϊλάνδη, Φιλαδέλφεια, Άμστερνταμ, Παρίσι, Λονδίνο,
 Κωνσταντινούπολη, Ρώμη, Λος Άντζελες, Λισαβόνα,
 Τελ Αβίβ, Μαδρίτη, Γιβραλτάρ, Κρήτη, Φλώρινα, Κέρ-
 κυρα, Λέσβος
 Βουρβουρού, μάστορες, Ιρόκο, ανοδιωμένο αλουμί-
 νιο, κοντραπλακέ θαλάσσης, ανοξείδωτα, Άγιο Όρος,
 βάρκα, παιδιά, ψάρεμα, κουνούπια, τζιτζίκια, θαλάσ-
 σια χελώνα, γυαλιστερές
 Ambigram, Λεώνη, τάβλι, Zoloft των 100, μπάφος, Jack
 Daniels, business, τσίπουρα
 Drum κίτρινο, BMW K75, Άνω Πόλη, Zara, Κρίση,
 Tiger, ΕΝΦΙΑ, χρέη, εφορία
 Τα παιδιά φύγαν, ανία
 Βερολίνο, Drum άσπρο, Kreuzberg, Penny, Moebel
 Olfe, ανταποκρίσεις, παλιές πληγές, μοναξιά, διακο-
 πές, Ανάφη, δυστύχημα, Βερολίνο
 Καρκίνος, Έσσην, Μηχανιώνα, Άνω Πόλη
 Αξονική, μαγνητική, PET, στεφανιογραφία, σεντ,
 χημειοθεραπεία, ακτινοβολία
 Πέθανε ο Άμπα, ο Φαλάγγης, ο Νίκος, σκοτώθηκε ο
 Βασίλης
 Άνω Πόλη, Έσσην, Βουρβουρού
 Ο Παναγιώτης παππούς.

ΜΙΚΑΕΛ

Δεν έβαλα ποτέ μια εικόνα σ' εκείνο το 87 πόντους ύψος επί 120 φάρδος κάδρο από κερασιά που κρέμεται ακόμη στο γραφείο μου, που ήταν το σαλόνι του πατρικού σπιτιού όπου μεγάλωσα.

Άραζα στον σομόν βελούδινο καναπέ κι απολάμβανα το Technics με την AKG βελόνα και τον Kenwood με τα Bose να παίζουν Neil Young, όταν με ρώτησε η μαμά το '81 τι θα κάνω στη ζωή μου. Λες και ήξερα.

Ήμουν ακόμη συνδρομητής στο *Auto*, ένα γερμανικό περιοδικό γι' αυτοκίνητα, επειδή εκείνη θεώρησε πως έπρεπε να βελτιώσω τα γερμανικά μου και μου πρότεινε να γραφτώ συνδρομητής σε όποιο γερμανικό περιοδικό ήθελα. Διάλεξα αυτό, στο Μόλχο. Δε μ' ενδιέφεραν ιδιαίτερα τ' αυτοκίνητα ούτε τότε ούτε τώρα, αλλά ήταν Α4, οπότε έχωνα μέσα τις τσόντες που ήταν Α5 και πήγαινα σφυρίζοντας στο μεγάλο μπάνιο.

Σε γραφείο μετέτρεψα το σαλόνι το '94. Η μανούλα περιορίστηκε στα ενδότερα, τουλάχιστον δεν ήταν μόνη, έτσι δικαιολογούσα την κατάληψη του ομορφότερου

σημείου του σπιτιού απέναντι στις βουβές κατηγορίες, όπως φανταζόμουνα, των συνιδιοκτητριών αδερφών μου.

Θεσσαλονίκη, Δημητρίου Γούναρη με Νίκης γωνία. Παλιά παραλία. Απ' τη μια ο Λευκός Πύργος, απ' την άλλη ο Θερμαϊκός.

«Αχ, να ρίξω πρώτα μια ματιά, δε σε πειράζει», έλεγαν οι πελάτες και τραβούσαν φωτογραφίες με τα κινητά τους.

Φυσικά, τα κέρδη απ' τη δουλειά μου δεν ήταν ποτέ τόσο μεγάλα ώστε να δικαιολογούν αυτή τη χρήση, αλλά όσο η μαμά έμενε εκεί, γιατί να μην το εκμεταλλεύομαι;

Δε νομίζω πως μπήκε ποτέ άνθρωπος στο γραφείο και δεν εντυπωσιάστηκε. Από ένα σημείο κι έπειτα άρχισα να καταγράφω τις αντιδράσεις: ζήλια, θαυμασμός, κακία, κίτρινη απορία, επιτηδευμένη αδιαφορία, ιδέες για εκμετάλλευση, σοφά αποφθέγματα.

«Καλά είναι», παγίωσα την απάντησή μου.

Στη μεταβατική περίοδο του χώρου γνώρισα τον Παναγιώτη, τον επιπλοποιό που μου έκανε εξαιρετική δουλειά. Δεν τον ξαναείδα ως το 2004, όταν αποφάσισα να ανακαινίσω το εξοχικό σπίτι στη Βουρβουρού. Εκεί ξεκίνησε και η φιλία μας.

Όποτε κατέβαινα στην Αθήνα στα χρόνια του Λυκείου, έμενα στη θεία Βάσω και το θείο Τάσο, στη Νεοφύτου Βάμβα. Στο μικρό δεύτερο σαλονάκι, θυμάμαι να

τραβάω τις συρόμενες πόρτες με καπλαμά καρυδιάς, να απομονώνομαι και να κοιτάω αγώνες Φόρμουλα 1. Ήλιζα στο ατύχημα. Η εκκίνηση είχε τις πιο πολλές ευκαιρίες. Δε θυμάμαι τους τότε σταρ, πάντως ήταν πολύ πριν από τη δυναστεία του Σουμάχερ.

Εννοείται πως είχα ένα εκατομμύριο ιδέες για το τι εικόνα να βάλω στο κερασένιο κάδρο. Όλες υποτίθεται μου άρεσαν πολύ, μα με καμιά δεν το ολοκλήρωσα. Το πιο κοντινό ήταν ένας πολεμιστής του Σούμο, σε άσπρο φόντο, μα δεν τον βρήκα σε υψηλή ανάλυση και το παράτησα.

Γιατί κοιτούσα τη μονότονη Φόρμουλα;

Το παζάρι με το θάνατο. Το άγχος στα πιτς. Η ασπρόμαυρη καρό σημαία της νίκης. Το βάθρο, το ταρακούνημα της σαμπάνιας, η εκσπερμάτιση.

Ο Μίκαελ Σουμάχερ χτύπησε σε βράχο κόνοντας σκι εκτός πίστας, επιβεβαίωσαν οι γαλλικές αρχές. Σύμφωνα με δημοσιεύματα του ξένου Τύπου, υπάρχει ελπίδα ότι κάποια μέρα η κατάσταση της υγείας του θα αποκατασταθεί πλήρως.

Τα δευτερόλεπτα που ο Σουμάχερ νιώθει τη σύγκρουση των πέδιλων με τον πρώτο βράχο ως τη στιγ-

μή που χτυπάει με το κεφάλι στον επόμενο, εννιά μέτρα μακριά.

«Γιάννη, καλά είναι να έρθεις από δω», είπε ο Κωστής στο τηλέφωνο.

Συμμαθητής μου απ' το Δημοτικό που συνεργάζεται με την Κατερίνα, την αγαπημένη μας κοινή συμμαθήτριά, που μ' έψησε ανάμεσα στα ούσικια να κάνω τσεκάπ στην Κλινική που διευθύνει κι όπου ο Κωστής εργάζεται ως γιατρός.

Κάπου δέκα χρονών, έκανα πάρτι στη Γούναρη κι ο Κωστής μ' έκανε τόσο έξαλλο, που κλείστηκα στο δωμάτιο και φώναζα υστερικά πως αν δε φύγει, δεν ξαναβγαίνω απ' το δωμάτιο. Η μαμά μου τον ρώτησε μήπως ήθελε να τηλεφωνήσει στους γονείς του να έρθουν να τον πάρουν, καθώς ήταν αργά και θ' ανησυχούσαν οι άνθρωποι. Αυτός απάντησε πως οι γονείς του δεν ανησυχούν, αφού ξέρουν πού είναι, κι έτσι έμεινε.

«Ωχ», απάντησα, «κακά νέα δηλαδή, Κωστή;»

«Θα τα πούμε από κοντά, έλα σήμερα όμως».

Μου ανακοίνωσαν τ' αποτελέσματα του τσεκάπ.

Από κει κι έπειτα ανέλαβε ο αγαπημένος μαθητής του πατέρα μου που του άρεσε να τον φωνάζουν δάσκαλο, μάλλον επειδή δάσκαλος ήταν ο μπαμπάς του, γυμνασιάρχης στα Λαγκάδια, ορεινό χωριό της Αρκαδίας, δάσκαλος κι ο πατέρας μου στην ιατρική, δασκάλα κι η μητέρα των παιδιών μου, δάσκαλος σπουδάζει ο

γιος μου, ειδική αγωγή η κόρη, νηπιαγωγός η αδερφή μου η Ελενιώ.

Διαλύθηκα στην αρχή. Μέσα σε πηχτή ομίχλη με σέρνανε από χειρουργεία σε διαγνωστικά κέντρα, σε δεύτερους και τρίτους γιατρούς για πρόσθετες γνώμες, ώσπου όλοι μαζί κατέληξαν στο πρόγραμμα που έπρεπε ν' ακολουθήσω για να έχω το 15% πιθανότητες να επιζήσω, όπως μου δήλωσε ένας Γερμανός γιατρός στο Βερολίνο.

Μ' έβαλαν στο κρεβάτι η Ελενιώ με τον Λαλάκο. Δεν αντιδρούσα σε τίποτα. Με στήριξε πολύ κι η παλιά μου φίλη απ' τα καλοκαίρια στη Βουρβουρού, η Αγνή.

Με το χρόνο, η ομίχλη άρχισε να διαλύεται. Μέσα στο τραμ 52 του Έσσεν, ένα τρίμηνο αργότερα, γύρισα αυθάδης κι είπα στην Ελενιώ να μην προσπαθεί να μου μεταφέρει την αμφισβήτηση γιατρών και θεραπείας, και την ανασφάλειά της να την κρατάει για την ίδια και τα παιδιά της. Μου απάντησε θυμωμένη να σταματήσω να μιλάω γιατί το παρατράβηξα. Υπάκουσα.

Μου έβαλαν τα στεντ για ν' αντέξει η καρδιά στην Ελλάδα, έκανα χημειοθεραπείες κι ακτινοβολίες για να μικρύνει ο όγκος, εγχειρίστηκα στη Γερμανία από τον Γιώργο, το μεγάλο αδερφό του Πέτρου, συμμαθητή μου απ' το Λύκειο, μπήκα στην εντατική, ανάρρωσα,

επέστρεψα στη Θεσσαλονίκη, έμεινα στην Κερασιά στο οιοποιείο του Παναγιώτη για ένα μήνα, ξενοίκιασα το σπίτι του Βερολίνου, νοίκιασα το σπίτι στην Άνω Πόλη για να μένω κοντά στη σύντροφό μου.

Γιόρτασα τα πενήντα μου, χώρισα με τη σύντροφό μου, ξενοίκιασα το σπίτι, μετακόμισα στη Βουρβουρού.

Από εκείνο το τηλεφώνημα του Κωστή μέχρι σήμερα, συχνά μου ῥχεται στο νου ο Σουμάχερ. Τα δευτερόλεπτα του ατυχήματος, η αναμονή για τη σωτηρία, η συναίσθηση του τέλους, ο πόνος, ο φόβος, το μεταίχιμιο.

Τρεις αναπάντητες βρήκα χθες με το που ζύπνησα απ' τη σιέστα μετά τα τσίπουρα με την Πηνελόπη και τη Μαρία που ήρθαν για επίσκεψη. Και οι τρεις απ' τη Ζίγκυ, την εξηνταπεντάρα πρώην στρατιωτικό φίλη μου απ' την Κλινική του Έσσην, με τον καρκίνο στη γνάθο. Κατανόησα την επιμονή της. Είχαμε καιρό να επικοινωνήσουμε, και κάποια άλλη στιγμή που την είχα θυμηθεί εγώ, αμέλησα να της τηλεφωνήσω μην τυχόν και δεν το σήκωνε ποτέ. Την πήρα αμέσως πίσω.

«Γιάννη, αχ, τι ωραία που ζεις!» είπε κατευθείαν, εμφανώς χωρίς δόντια ακόμη.

«Κι εσύ, γλυκιά μου Ζίγκυ. Τι καλά! Πότε θα βάλεις δόντια επιτέλους να σε καταλαβαίνω;»

Τα είπαμε όμορφα.

«Έλα να μ' επισκεφτείς, άδειο είναι το σπίτι», μου
είπε στο τέλος.

«Την ερχόμενη Πέμπτη έχω πάλι αξονική», απά-
ντησα.

ΦΟΒΟΜΟΥΝ

Φοβόμουν το Θεό.
Φοβόμουν τη μοναξιά.
Φοβόμουν το σκοτάδι.
Φοβόμουν για τους γονείς μου.
Φοβόμουν τα νοσοκομεία.
Φοβόμουν πως κανείς δε μ' αγαπάει.
Φοβόμουν μην και δε μου σηκωθεί.
Φοβόμουν την προδοσία.
Φοβόμουν ξαφνικά τ' αεροπλάνα.
Φοβόμουν το στρατό, το θάνατο, το φόβο.
Φοβόμουν τους ανθρώπους.
Φοβόμουν την αποτυχία, την ευθύνη, τα λεφτά.
Φοβόμουν τα παιδιά, τον έρωτα, το χωρισμό.
Φοβόμουν μη χάσω τον έλεγχο.
Φοβόμουν την καρδιά και τον καρκίνο.
Φοβόμουν.

ΑΚΟΜΑ ΖΕΙΣ, ΡΕ;

Καθόμουν την περασμένη εβδομάδα με την Ελευθερία στην πίσω αυλή ενός σχετικά in μπαρ, που στο σκη- νικό του περιλαμβάνει κι ένα κομμάτι απ' τα παλιά τείχη της Θεσσαλονίκης. Είχε δροσούλα και το 'θελε το ζακετάκι του.

Είχα να τη δω την Ελευθερία σχεδόν ένα χρόνο, από το Βερολίνο, που έμεινε για λίγο στο σπίτι μου. Δεν ξέρω τι ακριβώς μ' είχε πιάσει τότε, αλλά ξαφνικά ήθελα να φύγει.

Μετά συνέβησαν πολλά. Η καρδιά μου, ο καρκίνος, οι θεραπείες, τα νοσοκομεία, η εγχείρηση, ο πρώτος έλεγχος, οι διακοπές.

Την έφερνα πού και πού στο νου μου, περισσότερο επειδή δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί είχα φερθεί έτσι, οπότε δεν έβρισκα το λόγο να της τηλεφωνήσω. Ήμουν και τόσο απασχολημένος με τα ζόρια μου όλον αυτό τον καιρό, που την ξεχνούσα γρήγορα κάθε φορά.

Ευτυχώς, πήρε εκείνη κάποια στιγμή κι έτσι βρεθήκαμε και λύθηκε η παρεξήγηση.

Μιλούσα κι αυτή άκουγε, κι εφόσον ούτε πίνει, δηλαδή κουτσοπιπιλάει ένα ποτήρι κρασί επί ώρες, ούτε

καπνίζει, μιλούσα εγώ ασταμάτητα. Κι έτσι όπως είμαι πολύ αναλυτικός σε σχέση με τα συναισθήματά μου, σε αντίθεση με τις τεχνικές λεπτομέρειες των παθών μου, την ένωσα για λίγο να πηγαίνει να κλάψει, αλλά το συγκράτησε τελικά.

Στο ίδιο μπαρ είχα πάει τις προάλλες και με την Αγνή και την Αναστασία. Φαίνεται μ' αρέσει αυτό το μπαρ. Έχει έναν ωσάν Ευρώπη αέρα, διακριτικό φωτισμό, ανύπαρκτη μουσική και λίγο κόσμος για να σ' ενοχλεί.

Η Αγνή, που γνωριζόμαστε από το '72 περίπου, είναι κάτι σαν υπεύθυνη ασθενείας, με περιθάλπει δηλαδή και στα πρακτικά και στα συναισθηματικά, και ήταν πάντα δίπλα μου στις κάθε λογής θεραπείες που έκανα. Αυτή κι η Ελενιώ, η μεσαία μου αδερφή, που με πήρε επ' ώμου κι ανέχτηκε τις ιδιοτροπίες μου.

Η Αναστασία δεν είναι τόσο παλιά φίλη, μ' αγαπάει όμως πολύ, και όσο κι αν με ξάφνιασε, ήρθε κι αυτή στο Έσπεν να μου συμπαρασταθεί, και όντως έκανε πολύ καλά που ήρθε.

Φάγαμε σ' ένα βιετναμέζικο, όπου όλες οι γεύσεις ήταν καινούργιες κι έσκασε η Αγνή απ' το κακό της που δεν την πήρα μαζί μου και την άφησα με την Ελενιώ στο ξενοδοχείο. Τελικά, η Αγνή κι η Αναστασία γνωρίστηκαν κι έτσι βρέθηκα μαζί τους στο ίδιο μπαρ που πήγα και με την Ελευθερία.

Έτσι όπως χαζολογούσαμε, είδα στο διπλανό τραπέζι τον Σταύρο με τη γυναίκα του και το γιο τους.

Σηκώθηκα να τους χαιρετήσω γιατί χάρηκα που τους είδα, κυρίως τον Σταύρο, που είναι από τους αστούς που σέβομαι.

Δε με κατάλαβε στην αρχή, είχε και λιγοστό φως.

Όταν είχε μάθει για τον καρκίνο μου, μου 'χε στείλει ένα μήνυμα στο Facebook, κάτι σχετικό με τη μοίρα.

Με κοίταζε σαστισμένος και αφού χάρηκε για κανένα λεπτό, έλαμψε το πρόσωπό του. Με αγκάλιασε και με φίλησε, πράγμα που δε νομίζω να κάνει συχνά. Χάρηκε πολύ που με είδε καλά, μου είπε στο τέλος.

Χθες βράδυ έπεσα πάνω στην Ανθή, παλιά μου συμμαθήτρια από το Γυμνάσιο που όμως είχαμε αραιά και πού επαφή από τότε, σε άλλο μπαρ, πιο μέσα στην πόλη, ανάμεσα σε πολυκατοικίες, φαγάδικα και πράσινους κάδους σκουπιδιών.

Μόλις είχα βγει από το θέατρο, που είχα να πάω πολλά χρόνια, κι ήμουν ακόμη θολωμένος από τις πολλές σκέψεις που μου είχε φέρει η παράσταση.

Η Ανθή, αφού αλαφιάστηκε μόλις με είδε, σηκώθηκε, με αγκάλιασε σφιχτά με όλο της το σώμα κι άρχισε να με φιλάει ξανά και ξανά στο πρόσωπο, λέγοντάς μου πόσο μ' αγαπάει και πόσο ηλίθιος είμαι που απομονώνομαι και χάνομαι.

Δίκιο έχει, αλλά έλα που δε χορταίνω φαίνεται την αγωνία, το φόβο, τη θλίψη και τη μοναξιά.

Προτού φτάσω στο μπαρ όπου συνάντησα την Ανθή, πέτυχα τον Χρυσόστομο, τον αδερφό του γαμπρού μου, τον Αλέξη, που είχα να τον δω καιρό και μου φάνηκε ότι

μεγάλωσε, και τον Σάκη, που γράφει για το θέατρο κι ευτυχώς μου εξήγησε πέντε πράγματα σχετικά με την παράσταση και μ' έβγαλε απ' την αμηχανία.

Κι αυτοί όλοι χάρηκαν πολύ που με είδαν. Αγκιλιές που δεν είχαν γίνει τόσα χρόνια, στοργικά χάρδια, πρόσωπα γελαστά, λαμπερά, γιατί με βλέπαν μπροστά τους, καλά.

Ο Γιώργος, που πέρασα μια μέρα από το στούντιό του, το είπε και με λέξεις:

«Ακόμα ζεις, ρε μαλάκα;»

Θυμάμαι όταν ήμουν μικρός κι έμπαινα σε κανένα μπακάλι ή χασάπη ή στο καθαριστήριο με τη μαμά μου, που με ρωτούσαν τι ομάδα είμαι και πάντα ντρεπόμουν επειδή δεν ήμουν καμιά ομάδα. Χαζογελούσα κι εγώ τότε κι έλεγα, «Εεε, δεν είμαι ομάδα», κι έτσι τέλειωνε γρήγορα η προσπάθεια του μαγαζάτορα για επικοινωνία. Μεγαλώνοντας, άρχισα να λέω ότι είμαι ΠΑΟΚ, για να μη φαίνομαι σομπ.

Κι επειδή το «Ακόμα ζεις, ρε μαλάκα;» το ακούω συχνά τελευταία, έβγαλα κι εγώ μια ατάκα που την τσαμπουνάω, όχι γιατί την πιστεύω στ' αλήθεια μα για να συνεχιστεί η συζήτηση. Οπότε, απαντάω χαριτολογώντας, «Ρε, όλους θα σας θάψω».

Ο Οδυσσέας, πριν από καμιά δεκαριά μέρες, μου 'δωσε μια δουλειά και στο τέλος παραπάνω λεφτά απ' αυτά που του ζήτησα, η Όλγα μου πλήρωσε χωρίς λόγο τα ποτά, ενώ ήδη μου είχε κάνει δώρο ένα εισιτήριο για το θέατρο.

Η Κατερίνα με βγάζει έξω κάθε τόσο και κάθε φορά με κάνει να αισθάνομαι πόσο σημαντικός της είμαι και πόσο μ' εκτιμάει, ο Γιώργος με ψάχνει συνέχεια για τάβλι ή για να ψαρέψουμε καβούρια με δόλωμα κοτόπουλο, η Ήγη προτιμάει τα τσιπουράκια, μ' αυτήν έχουμε και κοινές αγωνίες, η Δάφνη μου στέλνει πού και πού sms αγάπης, που στη Δάφνη πιστεύω κάθε της λέξη, η Αντρέα προσπαθεί να με κάνει να ξαναπαιάσω το ραδιόφωνο που είχα αρχίσει στο Βερολίνο, η Φάνια με ψάχνει στο Skype κι όλο της κρύβομαι και θυμώνει.

Η Μαρία, που ταρακουνήθηκε απ' την αρρώστια μου και ήταν πάντα δίπλα μου και που αλλάζει σιγά σιγά τη δική της τη ζωή, ο Παναγιώτης, που με φιλοξένησε για ένα ολόκληρο φεγγάρι στο σπίτι του έξω από την πόλη, αμέσως μετά την εγχείρηση, τότε που δεν είχα ακόμη σπίτι μιας και το είχα αφήσει φεύγοντας για το Βερολίνο και που είχα ανάγκη από ησυχία, οζυγόνο κι επαφή με τη γη.

Ο Λαλάκος, που όταν κατέρρευσα ήταν εκεί με τα δυο μέτρα του και τα εκατοντόσα κιλά του για ν' αναλάβει με μαθηματικό τρόπο οργανωτικά και πρακτικά ζητήματα μαζί με την Ελενιώ και την Αγνή.

Ο Ορέστης, που μου έφτιαχνε αρύ τραχανά όταν έκανα τις ακτινοβολίες και είχε καεί ο οισοφάγος μου, έτσι που δεν μπορούσα να καταπιώ, και που καθόταν δίπλα μου μέχρι να τον φάω όλο, πιέζοντάς με σαν να 'μωνα μικρό παιδί.